

Mica sirenă
și alte povești
de Hans Christian Andersen

Traducere de Al. Philippide

Ilustrații de Ina Seltea

 Erc Press

București, Editura Erc Press, 2023

© Erc Press

Toate drepturile asupra acestui volum
aparțin Editurii Erc Press.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANDERSEN, HANS CHRISTIAN

Mica sirenă și alte povești / de Hans Christian Andersen ; trad. de Al.
Philippide ; il. de Ina Seltea. – București : Erc Press, 2023
ISBN 978-606-602-907-0

I. Philippide Al (trad.)

II. Seltea, Ina (il.)

821.113.4

Lucrare apărută cu acordul COPYRO – Societate de Gestiune Colectivă
a Drepturilor de Autor

Degețica

A fost odată o femeie care voia și ea să aibă un copilăș, dar nu știa de unde să-l ia. Atunci s-a dus la o babă vrăjitoare și i-a spus:

– Uite, aș vrea și eu să am un copilăș, nu poți să-mi spui cum să fac să îl gădesc?

– Cum să nu! a spus baba. Uite aici un bob de orz; da' să știi că nu-i orz de-acela ce crește pe ogoare și pe care-l dai la găini demâncare; ia-l și pune-l într-un vas cu flori și ai să vezi ce iese.

– Mulțumesc, mătușă – a spus femeia și i-a dat babei cinci bănuți; apoi s-a dus acasă, a sădit bobul de orz și îndată a răsărit o floare mare și frumoasă. Ai fi zis că-i o lălea, dar petalele stăteau strânse de parcă ar fi fost numai îmbobocită.

– Ce floare drăgălașă – a spus femeia și a sărutat petalele roșii și galbene, și cum le-a sărutat, floarea s-a deschis pocnind.

Era chiar o lălea ca toate lălelele, numai că drept la mijloc ședea pe pistilul verde o fetiță mititică de tot, gingașă și drăgălașă, și nu era mai mare decât un deget și de aceea i-au spus Degețica.

I-au făcut un leagăn dintr-o coajă de alună, saltea din petale albastre de toporași, iar plapuma era o petală de trandafir. Aici ședea noaptea, dar ziua se juca pe masă. Femeia pusese o farfurie plină de apă și de jur împrejur, pe marginea farfuriei, așezase flori cu lujerele în apă. Pe apă plutea o petală mare de lalea pe care ședea Degețica și umbla de la o margine la alta a farfuriei; avea drept vâsle două fire de păr de cal. Era o plăcere s-o vezi. Știa și să cânte, și cânta așa de subțirel și de dulce, cum nimeni n-a mai cântat vreodată.

Într-o noapte, pe când ședea frumușel în pătuțul ei, pe un ochi de fereastră, care era spart, a intrat o broască. Broasca era urâtă, mare și jilavă. A sărit drept pe masă, acolo unde ședea Degețica și dormea acoperită cu petale roșii de trandafir.

– Ar fi fost tocmai bună de nevastă pentru băiatul meu – s-a gândit broasca și a luat coaja de alună în care dormea Degețica și a sărit cu ea în grădină, pe geamul cel spart.

Pe la marginea pădurii curgea un râu mare și lat; malul râului era mlăștinos și mâlos; aici locuia broasca cu fecioru-su. Brr!, urât mai era și acesta și semăna leit cu mamă-sa.

– Cuac-cuac-cuac! Asta-i tot ce-a putut el să spună când a văzut-o pe fetița cea drăgălașă în coaja ei de alună.

– Nu vorbi așa de tare, că se trezește!, spuse broasca cea bătrână. Te pomenești că fuge, că-i ușoară ca un puf de lebădă! S-o punem pe o frunză de nufăr; pentru ea, așa mică și ușoară cum este, are să fie ca o insulă; de-acolo n-are să poată fugi, iar noi, în vremea asta, avem să pregătim odaia cea frumoasă din mâl și

după aceea aveți să vă mutați și să stați acolo.

În râu erau o mulțime de nuferi cu frunze late și verzi care parcă pluteau pe deasupra apei. Frunza care era cea mai departe de țărm, era și cea mai mare dintre toate. Broasca s-a dus înot până acolo și a pus pe frunză coaja de alună cu Degețica în ea.

Fetița s-a trezit a doua zi dimineața și când a văzut unde era, a început să plângă amar; de jur împrejurul frunzei celei mari și verzi era numai apă, așa că la mal nu avea cum să ajungă.

Broasca cea bătrână stătea în mâl și își împodobește odaia cu papură și cu flori galbene, ca să fie frumoasă și să-i placă noră-si. După aceea a luat pe urâtul de fecioru-su și s-a dus cu el la frunza pe care ședea Degețica. Voiau să-i ia pătucul și să-l ducă în odaia în care aveau să stea însurăței; după aceea aveau s-o ia și pe dânsa. Broasca s-a închinat adânc în apă înaintea ei și i-a spus:

– Uite pe fecioru-meu! Ai să te măriți cu el și aveți să trăiți amândoi colo, jos, în mâl, într-o locuință strașnică.

– Cuac! Cuac! Cuac!, atâta a spus feciorul broaștei.

Au luat pătucul și au plecat cu el; și Degețica a rămas singurică pe frunza cea verde și a început să plângă iar și mai tare pentru că nu-i plăcea să stea în mâl cu broasca aceea urâtă și nici să se mărite cu urâtul de fecioru-su. Peștișorii care înotau prin apă o văzuseră pe broască și auziseră ce spusese, de aceea scoaseră acuma cu toții capul din apă să vadă și ei pe fetiță. Au văzut cât era de drăgălașă și le-a părut rău că trebuie să se ducă cu broasca jos în mâl. Nu! Asta nu trebuia să se întâmple! S-au strâns cu toții în apă, lângă lujerul cel verde al frunzei, l-au ros cu dinții și frunza s-a desprins și a început să meargă pe apă în jos, cu Degețica pe ea, departe, departe, acolo unde broasca nu putea s-o mai ajungă.

Degețica a trecut așa pe lângă o mulțime de orașe și păsărelele ședea în copaci, pe mal, o vedeau și cântau:

– Ce fetiță drăgălașă!

Frunza mergea cu ea pe apă tot mai departe și mai departe, până a ieșit din hotarele țării aceleia. Un fluture frumușel și alb tot zbura pe lângă ea și de la o vreme s-a lăsat pe frunză, pentru că Degețica îi plăcea. Fetița era foarte veselă. Acuma broasca nu mai putea s-o ajungă și era așa de frumos pe unde mergea; soarele bătea în apă și

apa strălucea parcă era de aur. Degețica și-a desprins cingătoarea, cu un capăt a prins fluturele și cu celălalt capăt l-a legat de frunză; acuma frunza mergea și mai repede, și ea la fel, că doar ședea pe frunză.

Și cum mergea așa, numai iată că vine-n zbor un cărăbuș, și cum o zărește se repede, îi prinde trupul mlădios cu labele lui și zboară cu ea și se așază într-un copac. Iar frunza de nufăr s-a dus mai departe pe apă și fluturele cu ea, fiindcă era legat de frunză și nu se putea desprinde.

Mult s-a mai speriat săraca Degețica atunci când cărăbușul a zburat cu ea în copac! Dar mai cu seamă era necăjită când se gândea la fluturele cel frumos cu aripi albe pe care-l legase de frunză. Dacă nu se dezleagă, atunci moare de foame. Dar cărăbușului nu-i păsa de asta. S-a așezat cu dânsa pe frunza cea lată a copacului, i-a dat suc de flori să mănânce și i-a spus că-i drăgălașă, cu toate că nu seamănă deloc cu un cărăbuș. Au venit s-o vadă și ceilalți cărăbuși care locuiau în copac; s-au uitat la dânsa, iar domnișoarele cărăbușe au strâmbat din antene și au spus:

- Are numai două picioare. Vai de ea!
- Și nu are antene!, spuse alta.
- Și uite ce subțire e la mijloc! Parc-ar fi om! Vai, ce urâtă-i!

Așa spuneau toate cărăbușoaițele și totuși Degețica era atât de drăgălașă!

Drăgălașă i se păruse și cărăbușului care o răpise, dar fiindcă toți ceilalți ziceau că-i urâtă, a început și el să creadă că-i urâtă și nu i-a mai plăcut și i-a zis să se ducă unde-o vedea cu ochii. Au luat-o, au dat-o jos din copac și au pus-o pe un bănuțel, și ea a început

We know
book

să plângă și să se tânguie că-i așa de urâtă și că răbușii au alungat-o; dar ea nu era urâtă, era cea mai dragă lașă fetiță care se poate închipui, gingașă și luminoasă ca o petală de trandafir.

Și așa, biata Degețica a stat toată vara singurică în pădurea cea mare. Și-a împletit un pat din fire de iarbă și l-a agățat sub o frunză de brustur, așa că acum nu se mai teme de ploaie. Demâncare

avea dulceața florilor și bea roua adunată dimineața pe frunze. Așa au trecut vara și toamna. Dar după aceea a venit iarna, iarna rece și lungă. Toate păsările care cântaseră atât de frumos în preajma ei au plecat, copacii și florile s-au uscat; frunza cea mare de brustur sub care se adăpostise s-a zbârcit și s-a scorojit, până n-a mai rămas din ea decât un lujer galben și veșted. Degețica dârdâia cumplit de frig pentru că hainele ei se rupseseră și pentru că era atât de gingașă și de subțirică încât nu se putea să nu-i fie frig. A început să ningă și fiecare fulg care cădea peste ea era greu cum ar fi fost o lopată de zăpadă, aruncată peste noi, fiindcă noi suntem mari, dar ea era numai cât un deget. Atunci ce să facă și ea? Și-a pus în spate o frunză uscată, dar tot nu se putea încălzi și dârdâia întruna de frig.

Chiar la marginea pădurii în care stătea era un lan mare de grâu. Grâul fusese secerat de mult și acum nu mai rămăsese decât o miriște. Dar Degețicăi miriștea i se păru mare cât o pădure. A luat-o și ea prin miriște și a tot mers tremurând de frig până a ajuns la ușa șoarecelui de câmp care își avea aici locuința. Era o hrubă în pământ, caldă și plăcută; șoarecele avea o bucătărie strașnică și o cămară plină de grâu. Degețica s-a oprit la ușă ca o fetiță cerșetoare și s-a rugat să-i dea

